

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 77.887 van 30 december 1998

A. 76.763/VIII-718

In zake : **KOENIG** Gaston,
rue du Faucon 23
6830 Bouillon

tegen :

DE POST.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 15 december 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Gaston KOENIG de nietigverklaring vordert van de hem op 16 oktober 1997 ter kennis gebrachte beslissing waarbij de adviseur van de administratieve loopbaan van de verwerende partij hem afzet;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer LOMBAERT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 13 juli 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 27 november 1998;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. PARMENTIER, advocaat, die voor verzoeker verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoeker, die sedert 1965 bij de Posterijen besteller was, is op 29 oktober 1982 benoemd tot eerstaanwezend postman. Sedert 1 februari 1975 was hij tewerkgesteld te Bouillon. Tijdens zijn loopbaan heeft hij drie lichte tuchtstraffen opgelopen, respectievelijk in 1972 en in 1996.

2. In de loop van 1996 heeft verzoeker een zware depressie doorgemaakt zonder evenwel zijn beroepsactiviteiten te onderbreken.

3. Tussen 16 augustus 1996 en 3 februari 1997 heeft verzoeker tijdens de uitoefening van zijn functie bedragen ontvangen die klanten hem hebben gegeven om stortingen te doen en cheques en assignaties in ontvangst genomen die door de kostgangers van een tehuis waren ondertekend; hij heeft de stortingen niet verricht en de bedragen die overeenstemmen met de aan hem overhandigde cheques en assignaties niet teruggegeven. Voorts heeft hij poststukken achtergehouden, waaronder een factuur, wat voor de persoon die de factuur moest betalen meerkosten heeft meegebracht.

4. Van 5 tot 10 februari 1997 is verzoeker niet op het werk verschenen.

5. Op 12 februari 1997 is hij opgenomen in een psychiatrische instelling waar hij voor het eerst is ondervraagd door een inspecteur van DE POST; hij heeft alle feiten toegegeven en ze verklaard door een "neiging tot zelfdestructie die (hij) sedert september vertoont"; een arts heeft bevestigd dat hij een zware depressie doormaakte.

6. Bij beslissing van 13 februari 1997 is verzoeker met ingang van 5 februari 1997 preventief geschorst. Tegen die beslissing is hij niet in beroep gegaan. De bedragen die de betrokkene zich had toegeëigend zijn door zijn vader en zijn echtgenote terugbetaald.

7. Toen verzoeker, na het verlaten van de psychiatrische instelling, opnieuw ondervraagd is, heeft hij nogmaals de hem ten laste gelegde feiten toegegeven.

8. Een klacht van DE POST is geseponeerd, aangezien de Procureur des Konings het niet opportuun achtte vervolging in te stellen.

9. Op 6 juni 1997 besluit de onmiddellijke hiërarchische meerdere van verzoeker hem als tuchtstraf afzetting op te leggen wegens :

- " 1) Ongewettigde afwezigheid van 5 tot 10 februari 1997.
- 2) Achterhouden van geld.
- 3) Achterhouden van poststukken.
- 4) Schending van het briefgeheim."

In het document waarin die beslissing uiteengezet wordt, staat dat verzoeker op 2 december 1996 een blaam heeft opgelopen wegens "niet gebruik van nummer 607, te laat ingeschreven stortingsformulier, afstempelen van stukken voor de boekhouding met de datumstempel, letter E (niet reglementair). In de rubriek "Rechtvaardiging van de ambtenaar" van het document staat : "persoonlijke problemen en depressie".

Verzoeker verklaart dat hij door de commissie van beroep gehoord wenst te worden in verband met de voorgestelde tuchtstraf.

10. Op 16 september 1997 brengt de commissie van beroep, na verzoeker en zijn raadsman te hebben gehoord, het volgende advies uit :

- " dat de betrokkene toegeeft dat hij de hem ten laste gelegde feiten heeft gepleegd, dat die feiten zeer ernstig zijn, dat de verdediging benadrukt dat de betrokkene na 32 jaar dienst zonder problemen van tuchtrechtelijke aard, uitgezonderd drie feiten van gering belang, sedert juni 1996 een aantal ernstige feiten heeft gepleegd. Dat die situatie volgens het medisch verslag dat zijn raadsman tijdens de zitting heeft ingediend, verband houdt met zijn zware depressie. Dat de betrokkene thans nog steeds in behandeling is en dat het zich dan ook laat aanzien dat hij op korte termijn niet in staat zal zijn opnieuw aan de slag te gaan. Dat, gelet op alle gegevens waarover ze beschikken, vijf van de zes leden

van de commissie van oordeel zijn dat verzoeker als tuchtstraf moet worden teruggezet in de graad van postman. Het zesde lid suggereert het voorstel tot afzetting te handhaven."

11. Op 16 oktober 1997 besluit de adviseur van de administratieve loopbaan van DE POST verzoeker met ingang van die datum af te zetten. Dat is de bestreden handeling, die de volgende motivering bevat :

" (...) De aan de heer KOENIG ten laste gelegde feiten zijn zeer ernstig. Hij heeft zich niet alleen schuldig gemaakt aan het achterhouden van geld, maar heeft dat bovendien gedaan ten nadele van bejaarden die in hem het volste vertrouwen hadden. In dezen kan van recidive worden gesproken, aangezien hij reeds enkele maanden voordien wegens dezelfde fout was gestraft. Die straf had voor hem een waarschuwing moeten zijn. De klanten van DE POST verwachten van haar dat ze zich rechtschapen gedraagt en dat ze hun vertrouwen waardig blijkt. DE POST kan zich niet veroorloven een ambtenaar in dienst te houden die deze band van vertrouwen tussen DE POST, haar klanten en hemzelf verbroken heeft. Verzoekers ziekte is geen toereikend excuus.";

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan schending van het statuut van de postambtenaren; dat hij uiteenzet dat er op bepaalde contradicties moet worden gewezen en dat er tussen de straf en de feitelijke omstandigheden een contradictie bestaat; dat hij het middel in twee onderdelen uiteenzet; dat hij, in een eerste onderdeel, in verband met de motivering van de bestreden handeling, stelt dat het motief betreffende zijn arbeidsongeschiktheid onaanvaardbaar is, loochent dat er van recidive kan worden gewaagd door te beweren dat "er slechts één periode van misdraging is waarin soortgelijke feiten zijn gepleegd om soortgelijke redenen die in soortgelijke bewoordingen zijn uitgelegd" en erop wijst dat hij zijn ziekte niet heeft aangevoerd als een excuus "maar als een verklaring en dus als een verzachtende omstandigheid in het licht waarvan een

weliswaar zware straf zoals de terugzetting in graad kan worden opgelegd zonder dat dadelijk naar het wapen van de afzetting behoeft te worden gegrepen"; dat verzoeker in het tweede onderdeel aanvoert dat de afzetting overdreven is in het licht van het advies van de commissie van beroep, dat met 5 stemmen tegen één stem is uitgebracht, van zijn gezondheidstoestand zoals die door een arts is beschreven, van de omstandigheid dat alle geld is terugbetaald, van zijn dienststaat die tweeëndertig jaar beslaat en van het feit dat hem voor een soortgelijke tekortkoming in december 1996 alleen een blaam is opgelegd;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord benadrukt dat verzoeker alle hem ten laste gelegde feiten heeft toegegeven; dat zij vervolgens de vier bezwaren tegenspreekt die zij in de uiteenzetting van het middel terugvindt; dat zij, in verband met de vergelijking tussen de hem in 1996 opgelegde blaam en de afzetting, benadrukt dat de tuchtstraffen niet gebonden zijn aan welbepaalde vergrijpen en dat de straf afhangt van de beoordeling door de overheid van de omvang en de ernst van de vergrijpen, alsook van de persoonlijkheid en de hoedanigheid van degene die zich daaraan schuldig heeft gemaakt, en van oordeel is dat de staf in casu verantwoord is wegens het grote aantal vergrijpen, de ernst ervan, de hoedanigheid van de benadeelden en het feit dat er in dezen recidive is; dat zij, in verband met "het feit dat de ziekte of de onmogelijkheid het werk te hervatten aan de motivering van de beslissing ten grondslag ligt", stelt dat het om een ten overvloedige gegeven motief gaat, zodat dit motief, ook als het onjuist mocht blijken te zijn, de geldigheid van de beslissing niet kan aantasten; dat zij aanvoert dat de omstandigheid dat de ontvreemde bedragen klein zijn irrelevant is, aangezien zulks moet worden beoordeeld op

basis van de financiële middelen van de benadeelden en dat DE POST gehandeld heeft zoals elk redelijk persoon door er rekening mee te houden dat de feiten gepleegd zijn ten nadele van bejaarden die hun postbode vertrouwden; dat de verwerende partij in verband met de gevolgen van de gezondheidstoestand van verzoeker betoogt dat die gezondheidstoestand weliswaar niet over het hoofd mocht worden gezien, maar dat zij de feiten desondanks vrij mocht beoordelen, en beweert dat de bestreden handeling met kennis van zaken en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel is gesteld;

Overwegende dat verzoeker de argumentatie van de verwerende partij in zijn memorie van wederantwoord tegenspreekt door hoofdzakelijk de in het verzoekschrift uiteengezette argumenten aan te voeren;

Overwegende dat het advies van de commissie van beroep gunstig was voor verzoeker, aangezien daarin werd gepleit voor een minder zware straf dan de afzetting; dat de bestreden handeling, zowel krachtens artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen als krachtens artikel 118, § 2, van het statuut van de postambtenaren, in het licht van dat advies met bijzondere redenen omkleed diende te worden; dat in de bestreden handeling alleen op de objectieve zwaarwichtigheid van de feiten wordt gewezen, terwijl er, afgezien van de concludente bewering dat "verzoekers ziekte ... geen toereikend excuus (is)", niet wordt uitgelegd waarom geen rekening is gehouden met de psychologische toestand van verzoeker en de gevolgen ervan op zijn gedrag; dat de motivering van de bestreden handeling ontoereikend en derhalve niet afdoende is; dat niet bewezen is dat elke andere overheid in dezelfde omstandigheden dezelfde straf zou hebben opgelegd; dat de beide onderdelen van het middel gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de op 16 oktober 1997 ter kennis van Gaston KOENIG gebrachte beslissing waarbij de adviseur van de administratieve loopbaan van DE POST hem afzet.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op dertig december 1900 achtennegentig door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr. DAURMONT,	staatsraad,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.